

ПРОБА ПЕРА

Не зраджуйте собі!

Двадцять перше століття – століття брехні, лицемірства, ненависті...

Коли ми дорослішаємо, починаємо розуміти, що потрібно забезпечити своє майбутнє – стабільне і благополучне. У пошуках кращого життя люди переступають через себе. Забувають, що колись п'ятирічними мріяли стати рятувальником або лікарем, отримати освіту юриста або економіста, що не завжди робить їх щасливішими...

Так чого ж насправді прагнути?

Нещодавно я переглянув фільм, у якому мене зацікавила історія життя двох братів-антиподів. Старший – успішний підприємець: сім'я, капітал у банку, будинок, собака й капці, але він не був щасливий... Він втратив себе ще в молодості. Молодший брат був не таким, як він вважав, «занудою»: не сидів вечорами за книжками, не цікавився навколишніми подіями, словом, жив одним днем. Подорослішавши, подорожував, підробляв, але отримував від життя задоволення. У тридцять п'ять років у нього нічого не було, у той час, коли у всіх його друзів були вже сім'ї та фундамент під ногами, фундамент, у якому вони ж і погрузли по коліна.

Після перегляду цього фільму я усвідомив для себе одне – світ абсурдний!

Життя схоже на безперервний біг: або ми здаємося після ста метрів через брак повітря, або продовжуємо бігти й досягаємо фінішу першими, але на п'єдесталі пошани розуміємо, що повітря для існування закінчилося, а той, хто біг позаду, той, хто зійшов із дистанції, слабак і невдаха, повен життя та щастя в грудях! Людина, яка біжить за прибутками та не спить місяцями (заради кар'єрного зростання), досягає своєї мети, але взамін отримує підірване здоров'я та втрачене щастя.

Зараз я стою перед вибором – утопити своє життя в «кріслі» або дійсно йти за покликом душі, не бути реалістом, а пливати за течією, не труситися постійно над своєю кар'єрою, а просто випустити душу на свободу. Частіше за все ми намагаємося збудувати з цих двох розумінь свій ідеальний світ, куточок раю, прихисток для себе, але це не завжди виходить.

Часто у юному віці ми потрапляємо під вплив батьків та інших дорослих, які вчать жити й упевнено переконують нас, що вони знають, як буде краще. Ми прислуховуємося до їхніх слів, бо вони дорослі й більше розуміються в штуці під назвою «життя».

Чи зраджуємо ми собі, коли ламаємо свою лінію долі й починаємо жити за правилами інших? Звичайно так! Потрібно зрозуміти, що кожна людина – особистість, і ніхто не зрозуміє нас краще, ніж ми самі. Тому, як нам жити і чому присвятити своє земне існування, вирішувати саме нам. Наше щастя у наших руках. Вибір кожного – який саме стиль життя обрати, але потрібно задуматися, чи зробить цей вибір нас щасливими?

Слухайте своє серце – воно ніколи не зрадить вас. Нікого не бійтеся й не танцюйте під чийсь дудку, адже людське життя занадто коротке для цього. Будьте собою! Тільки так ви знайдете щастя і тільки так ваша казка закінчиться «хеппі ендом».

Олександр СВИРИДОВСЬКИЙ,
Редьківський НВК

сер
ну р
– од
Лит
випи
–
при
мар
ськс
яль
мою
рай
займ
розв
ли п
вах,
пунк
му б
дав

Ки
поса
лени
ника
знач
проя
су ді
райо
ці з
кому
му п
дівчи
роди
прив
ника
навч
тож

● (

І

З

У

я

Як

лекти

гівськ

ківськ

Менс

ської

кома

ва (од

дар с

Довж

М.-Ко

ки, Лу

Фс

му ет

знача

щих і

ми). Н

по трі

з-пом

фінал

ремо

ми по

На